

Kemsei István

Fáznak a növényeim

Fáznak a növényeim április hidegében: a borsó, a retek, kapor. A dughagyma még ki se bújt, az eper egyetlen bimbaja összehúzza magát, a fagy ellen kevés a balkonparaszti gond, reggel félve dugom ki fejem, nem a hőmérőt nézem először, hanem hogy mire ment kiskertem-ládám a zúzos éjszakával?

Gondozd a földed! Mégis több, mint a Mikszáth-novellában a virágcserep: nyolcvan liternyi föld a Földből, a világ-egyetemből: marsi por, aszteroida-szilánk, és még ki tudja, mi, az ültető fa nyeszlett magoknak gödröcskét, a sorfigyelő szem szabályt vacakolt a képzeletnek: nesze neked, téglalapnyi tér!

A föld gyászfekete, abba tették az urnát, benne porait az Egyetlennek, a téglalapnyi tér máshol, a dombtetőn, a déli Nap cirógatja, a balkont a délelőtti, ami jó a kiülésre, a zöldborsó, az eper, hagyma, retek, kapor az ő tisztelete, ki fiat szült nekünk, ugyan nem Istené, de gyarló emberé, ám közös kapocs úgyis, amit elvásott a rozsdálló idő.

Kegyetlen Húsvét, havas Feltámadás, elgörgetett kő: az űr árka is telve fűszerekkel: beléndek, vérehulló fecskefű, farkasalma szép virága illatoz az árvának.

*Az árvát a kutyák villanyoszlopnak nézik, hiába ágaskodik.
Az árvát még a szél is jobban fújja. Fúdd el, jó szél, fúdd el!*
Közmondások és elfúlt énekszó. Az északkeleti befütyül a szobába, ahol két évig feküdt moccanatlan.

A lélek szeme zokog a vacogó szélben.